
Michal Sýkora
PŮLNOČNÍ ALEJE
Host
Staré legendy.
Nové city. A poklad,
pro který se vraždí...

Michal Sýkora

Brno 2026

PŮLNOČNÍ ALEJE

© Michal Sýkora, 2026
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3354-1 (PDF)
ISBN 978-80-275-3355-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3356-5 (MobiPocket)

Tomíkovi – a všem, co s námi jezdili do Potštejna...

...ale nyní co zase pracoval nahoře v rozvalinách, všecka jeho mysl tíhla k tajemnému pokladu.

Alois Jirásek, *Poklad*

V PÁTEK A V SOBOTU

A jak utěšené byly to procházky alejemi prastarých stromů za svěžích jiter i za hebounkého šera podvečerního!

Alois Jirásek, *Poklad*

V noci se Martině o tom hnusným chlapovi zdálo. Znovu se na ni sápal. Musela se ze spaní nějak ozvat, protože Adam ji k sobě přivinul, sevřel ji v náručí a rozespale ji konejšil. „Šššš, to je dobrý, jsem tady s tebou." Martina zakňourala jak malá holčička a ještě víc se vklínila do Adamovy náruče. Vnímala, jak ji k sobě tiskne, a pak se asi trochu víc probudil, ona ne, ona pořád setrvávala v polospánku, ale nebránila se mu, jen slabým hlasem připomněla, ať dává pozor, vůbec netušila, jestli ji vnímal, ale bylo to jedno, protože to bylo naprosto skvělý, tohle za poslední dva roky nezažila, protože s Honzou se to zažít nedalo, až teď s Adamem, nejradši by to zažívala pořád, úplně se mu podvolila, nemusela nic dělat, jen si to užít, a to ona dokázala. Pak se Adam svalil vedle ní na bok, ona ucítila, jak jí po břichu pomalu stékají teplé kapky, vydechla, uklidněná, že si fakt dal pozor, podívala se na Adama, který jí věnoval něžný pohled a pak okamžitě zavřel oči a usnul, a na ni padla beznadějná sklíčenost, protože se její rozespalý mozek rozhodl rychle utnout veškerý pocit blaha a spokojenosti, připomněl jí, že zítra, nebo vlastně už dneska, přijede Honza, že si v nejbližších dnech tohle s Adamem rozhodně nezopakuje. A svorně nastoupily pocity viny a výčitky svědomí, které se v uplynulých dnech a hodinách se střídavou úspěšností snažila vytěsnit, ale pak – zřejmě se těmi pocity trochu víc probrala a zaktivovala další centra v mozku – si zase

řekla to podstatné, a totiž že na tohle prostě má právo, že i když jí za měsíc bude pětačtyřicet, tak to není důvod, aby se zřekla všeho pěkného, radostného, příjemného, všeho tělesného blaha, jen proto, že Honza... že Honza... A okamžitě se zase ztratila, v pokoji panovalo horko a ona... ona byla šťastná a spokojená.

Okna ložnice byla otočená na západ, takže je časné ranní slunce nerušilo. Jitro poskytlo opojný výhled na piaristický kostel na konci ulice, zprava ohraničený bývším zámeckým pivovarem, zleva blokem renesančních domů, kde dřív bydlívali zámečtí úředníci. Když Adam předevčírem uvedl Martinu do svého dočasného bytu poprvé, udělal jí výklad, co všechno z oken může vidět.

Teď ráno se Adam ovšem nevěnoval vyhlídce, ale sledoval Martinu, jak vedle něj spí. Už to byla nějaká doba, co u něj spala žena, a teď se nemohl toho pohledu nabažit. Ležela na zádech, medové vlasy zmuchlané na polštáři, malý, nahoru stočený špičatý nos se jí lehce chvěl v dokonalé synchronizaci s tichým dechem, plné bledé rty měla lehce pootevřené a opálená levá noha decentně vykukovala zpod pokrývky; ve spánku jako by ji stihl tik, nebo se jí zdál sen, v němž běžela, protože poškubávala prsty a namodralá žilka na nártu dramaticky pulsovala.

S Adamem necloumala žádná spalující touha. Vyrostl z představ o společném životě nadosmrti. Vlastně se na základě předchozích vztahů spíš obával, že se jako obvykle dostaví nějaká katastrofa a že přijde velmi rychle, protože čím byl starší, tím víc pociťoval jakousi elementární partnerskou nekompatibilitu prakticky ve všech směrech. Neschopnost – nebo neochotu – se prostě přizpůsobit. Neochotu – nebo neschopnost – trávit čas s někým, kdo by po něm chtěl, aby měnil návyky, zvyklosti, názory, postoje... Když byl loni se synem u moře, narazil tam na dvojici Čechů, zralý pár, ovšem na samém počátku vztahu, kteří zřejmě týdenní dovolenou brali jako ideální čas se navzájem poznat. A ta žena jeden půlden na svého partnera bez přestání chrlila jednu

konspirační teorii za druhou. O vakcínách, o covidu, o chemtrails... Muž se zpočátku snažil chabě oponovat („A jak to teda víš, když je to tak tajný?"), ale pak to vzdal a jen apaticky ležel na pláži na lehátku. Nakonec řekl – a Adamovi vystřelilo obočí překvapením vzhůru, neboť u padesátníka by očekával jiný přístup i jiný slovník: „Nápady máš hrozný, ale tvoji pipku miluju." Žena se zatetelila blahem a následovala půlhodina intenzivního vzájemného erotického vrkání. Tohle by Adam nedokázal. Ta ženská byla beznadějně blbá a Adam si neuměl představit, že by to cokoliv mohlo kompenzovat.

Ale to se Martiny netýkalo. Vklouzli do svého starého románku, jako by plynule navázali, kde skončili, jako by si tím, že se vdala, jen tak na chvilku odskočila od *jejich* vztahu.

Přitom to manželství nešlo ignorovat. V pondělí v potštejnské kavárně Trnka (studené sklenky se na povrchu rosily a stékající kapky se na slunci duhově leskly) Martina nemluvila o ničem jiném. „Jsi pořád stejná," smál se Adam. „Schopná vymluvit člověku díru do hlavy." Jenže to nebylo k smíchu, Martina pootevřela dvířka svému zoufalství ze života s mužem, který setrvale mlčí, hodiny, dny, týdny, jako by se chtěl promlčet celým manželstvím, a ji to vrhalo do strže zoufalství, protože takového člověka si nebrala, jenže čím víc se ho snažila rozmluvit, tím víc on mlčel, protože – trvalo hodinu, než se Martina rozhodla Adamovi svěřit se skutečnými důvody – protože je to tím, že Honzovi už *to* nejde. Vzala si imponujícího charismatického muže, kolegu s oslňujícím kreditem, jenže o tolik staršího... A teď mu *to* kvůli zdravotním problémům už nejde a nechce si nechat pomoct, ani od Martiny, ani od doktora, ani nějakými prášky, prostě to vzdal a svým postojem Martinu tiše nutí, aby to vzdala taky. Jenže jí je pětačtyřicet a nevidí k tomu důvod. Spí sama, Honza se odstěhoval z ložnice, a ona – ona je tak frustrovaná a zoufalá, protože je přesvědčená, že není ještě ve věku, aby se takhle umrtvila...

Adam koukl na hodinky na mobilu. 6:55. V sedm ji musí vzbudit. Včera to slíbil. Pořád je vdaná. Pan manžel dneska dorazí. Sice bude nejspíš mlčet, ale třeba by ho skutečnost, že mu ženuška spala jinde, než se domníval, rozmluvila. Jenže Martina o tenhle druh rozmluvení nestála. Aspoň teda zatím.

6:59. Sklonil se k ní a políbil ji na krk. Martina zavrněla.

„Marti," řekl něžně, nejněžněji, jak byl schopen, „už je ráno."

Rozlepila oči a nechápavě se na něho podívala.

Dospělí lidé se po probuzení nelíbají, když tak jen lehce na tvář, protože dobře vědí, jaký pocit mají v ústech před vyčištěním zubů, a moc se jim nechce ten pocit sdílet s někým jiným, zvláště jedná-li se o osobu, u které by rádi byli vnímáni v tom nejlepším světle. To jen v romantických filmech se na ústní hygienu nedbá... Martina se na posteli posadila, nabídla Adamovi pohled na křivku své páteře a sametovou pokožku zad, jen lehce otečkovanou několika mateřskými znaménky, pak se rozhlédla kolem, ze židle sebrala kalhotky, ty včerejší, navlékla si je, vstala, boky se jí zavlnily, zastrčila palce za horní okraj prádla, po celém obvodu si je srovnala a odešla do koupelny. Adamovi se tajil dech nad každým detailem. Bosá chodidla na hladkých fošnách podlahy slabě pleskala, Martina se levačkou ledabyle podrbala mezi lopatkami. Za půl minuty byla zpět, v jedné ruce kartáček, v druhé zubní pastu.

„Půjčím si tvůj kartáček," oznámila mu nepřítomně. „Druhej asi nemáš, že?"

„Ne. Nepočítal jsem s návštěvami přes noc."

Martina toto sdělení nonverbálně vyhodnotila jako v podstatě hodně velké plus. „No, hygienický to není, ale vzhledem k tomu, co bylo včera..." Zvedla obočí, jako by ji samu ta vzpomínka překvapila. Řekla jen: „Když tak si kup novej."

„Nemám s tím nejmenší problém."

Martina, rozcuchaná, lehce dezorientovaná, jako by se to ráno zatím probudilo jen její tělo a mozek teprve čekal na nastartování,

si mezitím vytlačila na kartáček bílou kuličku pasty a pekelně se přitom soustředila.

„Spíš ještě dneska přikoupím další pro tebe," oznámil jí Adam a vstal z postele. Martina očima přelétla jeho kompletní nahotu a pokývala hlavou. Kdyby zhubl, ničemu by to nevadilo. To by ostatně o sobě mohla říct taky. Jenže Adam byl vždycky mnohem víc než jen krásné tělo. Teda kdyby takové tělo měl. Otočila se a odloudala zpátky do koupelny.

Adam se oblékl a šel za ní. Zrovna si vyplachovala ústa. Zezadu ji objal. Martina zvrátila hlavu, celým tělem se o něj podepřela, zavrněla, a současně se na sebe – na ně oba – zahleděla do velkého zrcadla nad umývadlem. Pak sklonila hlavu a zkontrolovala si břicho. „No, měla bych se osprchovat, ale..."

„Ale co?"

„Ale pravděpodobnost, že by si Honza čehokoliv všiml, se limitně blíží nule," řekla a Adamovi připadalo, že je jí to snad i líto.

Podala mu zubní kartáček a už o něco živěji opustila koupelnu.

Když se Adam vrátil do ložnice, byla ustrojená.

Cestou zpátky v autě Martinu znovu přepadla ta sklíčenost. Hluboká a beznadějná. A navíc jí v telefonu cinkla zpráva od Honzy. „Za půl hodiny jsem tam." A pak – jako by se až po chvíli rozpomněl, že by se to *slušelo* – dodal: „Těším se."

Já ne.

Sklíčenost. Úzkost. Nejistota. Výčitky. Spokojenost. Tohle líbezné červnové ráno jak z reklamního letáku na romantická červnová rána. Fyzicky se cítila tak dobře a uspokojeně jako už roky ne. Kdyby jí někdo minulý týden řekl, že... Kdyby jí někdo ještě v pondělí ráno řekl, že...

V pondělí s kolegou Dušanem Fialou a dvacítkou studentů vyrazili na každoroční archeologickou exkurzi. Původně měl jet i manžel, jenže povinnosti vedoucího katedry, naplánované

zasedání vědecké rady a senátu nakonec způsobily, že dorazí až dnes ráno na druhou půlku pobytu. Tentokrát Dušan domluvil vskutku lákavou destinaci. Jeho místní spojka, mladý archeolog Tomáš Bílek, slíbil provést je a studenty po atraktivních lokalitách, kterých je podél Divoké Orlice, v kraji s hustou sítí hradů, zámků a zřícenin, přehršel. Před čtrnácti dny program upřesnil – zdejší archeologické centrum aktuálně pracovalo pod potštejnským hradem; na jaře se přes něj prohnala vichřice a vyvrácené stromy odhalily nečekané naleziště.

Pondělí. Vlakem do České Třebové jel se studenty Dušan. Ona to vzala autem, plně naloženým vybavením a pomůckami. A zavazadly. Dušan s partou ve Třebové přestoupili na linkový autobus. Řidiče prý taková početná skupina zaskočila; zeptal se, kde hodlají vystoupit, a pak jim hliníkovým klíčem otevřel zavazadlový prostor, aby si tam mohli uložit bagáž. Ona sama si až za Ústím nad Orlicí vzpomněla, že by si mohla koupit něco na pití. V kempu v údolí pod hradem sice fungoval malý bar, ale ona chtěla pro sebe perlivou vodu a na osamělé večery pár balíčků polomáčených sušenek. Proto neodbočila do kempu, ale pokračovala do Potštejna, na který z kopce bedlivě dohlížela důstojná zubatá silueta hradu. Mezi kostelem a vybledlým zámkem vedla eskovitá silnice ze solidních žulových kostek, její fabie se na tom povrchu celá roztřásla a obsah palubních přihrádek hystericky rachotil. Zaparkovala u samoobsluhy coop, moderně zrekonstruovaného kvádru v ústí půvabné lipové aleje vedoucí po neširokém náspu mezi mlýnským náhonem a Divokou Orlicí, navzdory svému jménu to dopoledne velmi nevzrušeně pěnící v širokém kamenitém korytě. Vystoupila z vozu, zkontrolovala, že má peněženku, a – – – ve dveřích do samoobsluhy se srazila s Adamem.

Chodili spolu pět let jejich vysokoškolského studia. Vlastně čtyři a půl, protože první semestr padl za oběť pozvolnému seznamování. Nerozešli se ve zlém, jen jejich láska nedokázala dostatečně

vzdorovat tomu, že po skončení školy je od sebe najednou dělilo dvě stě kilometrů a nedostatek peněz, ale i dobré vůle čelit únavě ze vztahu a pokusit se překonat vzdálenost společným bydlením. Nesmírně ráda ho viděla – protože si za ty roky svou studentskou lásku zromantizovala, protože na něj nikdy neměla špatné vzpomínky a protože se celý víkend s manželem nebavila v důsledku zběsilé páteční hádky, půlhodinové a v závěru skutečně nenávistné, kvůli čemuž ráno odjížděla z domu v atmosféře mlčení, z její strany ledového, z Honzovy sebelítostně ublíženého – jak to dokázal jen on. Martina si vyřídila svůj rychlý nákup, hodila věci do auta, a pak skončili v kavárně Trnka, útulném a vkusném podniku. Seděli dvě a půl hodiny na zahrádce na břehu mlýnského náhonu, psí víno lehce stínilo, tři kávy, tři nealkoholické drinky, každý po dvou zákuscích, džbánek vody, čtyři mrtvolky obtěžujících vos Adamem zlikvidovaných pomocí aktuálního výtisku Respektu. Mluvila hlavně ona, musela mu všechno říct, dvacet let života a patnáct let manželství, musela mu sdělit, jaké to je vzít si o dvacet let staršího chlapa, kdysi tak okouzlujícího. On vynikající historik, ona mladá archeoložka, měli spolu tolik společného, tolik témat a zájmů. Zaměstnal ji u sebe na katedře, pak jí pomohl založit archeologický kabinet, vzali se, skvělý šéf i manžel, jenže pak... Nebránila se povědět mu o všech Honzových dysfunkcích obtěžkaných vyčítavým mlčením – jako by – jako by to snad nebyla ona, kdo je kvůli tomu nucen přebývat již třetím rokem v celibátu. Adam poslouchal, občas se na něco zeptal a Martina umlkla, jen když u servírky, po devadesáti minutách už celkem pobavené, prováděli další objednávku. Mezitím prošlo kolem procesí studentů s Dušanem Fialou v čele; autobusová zastávka je v Potštejně až za zámkem nedaleko zdravotního střediska a do kempu v údolí museli projít přes městečko a pak podél řeky Anenským údolím a na jeho konci přejít přes letitou kovovou lávku na druhý břeh... Za hoďku jí Dušan volal, jestli je v pořádku, že

nedorazila, ona řekla, že jo, že ještě chvíli, ale dál seděla v kavárně. Adam zestárl. Přibral. V pětačtyřiceti lehce šedivěl. Plnovous mu slušel. I ty brýle. Ale oči i úsměv jako by se ze studentských let nezměnily. Bylo to jako déjà vu.

A teď Martina cítila jen sklíčenost. A skleslost. Zakládala si na tom, že je Honzovi věrná, že nikdy ani náznakem, že není jako ty hrdinky z českých rádoby romantických rádoby komedií, co si vesele cizoloží a pak si to ospravedlňují, že jen naslouchají hlasu své frndy. Jenže teď už taková byla. Už v pondělí večer se Martiny zmocnila vlna nostalgie, melancholie a sentimentu, že prostě potřebovala vidět Adama znovu. Protože zjistila, že *to* něco v ní pořád je, že Adam se svou vnímavostí, s tím, jak uměl naslouchat, jak uměl položit konkrétní otázky, jak ji dokázal chápat… . Jako by vůbec neuplynulo dvacet let, protože Martina se okamžitě naladila na jeho vlnovou délku. Stejně jako tenkrát. Ještě v noci mu zavolala. Zvedl to hned a půl hodiny si povídali a ona byla šťastná a spokojená. Domluvili se na úterý večer zase v Potštejně. A protože další den celá výprava plánovala výlet po orlických zámcích na trase Častolovice – Kostelec – Doudleby, tak se smluvili ještě na středu. Ve čtvrtek za ním přijela do jeho dočasného bydliště v Litomyšli. A rovnou tam přespala.

Jako by toho nebylo málo, ve středu ji přepadl ten… ten hrozný chlap. Z Potštejna jeli celá skupina lokálkou do Častolovic, prohlédli si zámek a pak to pěšky vzali na zámek v Kostelci, kde se připojil Adam (kolega Fiala celou prohlídku dělal obličeje a významně na Martinu pomrkával). Na autobus do Doudleb už pokračovali bez ní, Martina zůstala s Adamem v zámecké kavárně, a když se pak vydala na parkoviště vně zámeckého areálu, Adam si ještě odskočil, ona šla napřed a najednou se odkudsi vynořil ten chlap. Odporně z něj táhla štiplavá směs alkoholu, cigaret a potu. Začal se po Martině sápat, ona vůbec netušila, co má dělat, a jak před ním couvala, upadla… Když o tom později přemýšlela – a ono *později*

znamená, až když začala o celé věci racionálně přemýšlet, k čemuž došlo až v noci, když ležela sama ve své chatce v kempu –, uvědomila si, že to, co zažila, je tak banální, klišovité, až na samé hranici nepravděpodobnosti. Jenomže celý tenhle týden byl mimo veškeré hranice pravděpodobnosti. Adam se zjevil za chlápkem, stejně nečekaně, jako se v pondělí zjevil před ní, a Martina najednou viděla, že sotva může být někdo protikladnější jejímu manželovi. Honza by dotyčného zdvořile a opatrně vyzval, aby ustal ve své činnosti, nejspíš by mu vykal a poukázal by na to, že jeho jednání je v rozporu s českým právním řádem. Adam s ním smýkl, vrazil mu pěstí do obličeje, a když ten zmetek upadl, ještě ho dvakrát vydatně nakopnul do boku a do zadku. O deset vteřin později už Martina najednou věděla, jaké to je cítit se bezpečně v přítomnosti muže. O dvě minuty později už spolu seděli v autě, na toho chlápka Martina v tu chvíli zapomněla, protože Adama dychtivě líbala. Nebo on ji. Nebo oba navzájem. Ani nebyla překvapená, protože to viselo ve vzduchu už od pondělí. Kdyby jí něco takového někdo vyprávěl, skepticky by se ušklíbla nad takovou banalitou. A teď se to stalo jí samotné, teď to byl její život.

Když dnes ráno odjížděla od Adama, nevěděla, jestli je sklíčená a skleslá z pocitu viny, nebo ze zoufalství – ne z toho, co provedla, ale že Honzův příjezd znamená, že se dnešní noc nebude opakovat. Cítila naprostou beznaděj... že to, po čem touží, znovu nedostane. Že přijede Honza a Adam se zase vytratí do světa vzpomínek, kde pobýval uplynulých dvacet let.

Aby se dostala do kempu, musela kus před Potštejnem, těsně před mostem přes Divokou Orlici, odbočit na zbídačenou lesní cestu a víc než kilometr se plahočit líbezným lesním údolím a dokola přitom objet místní nejvyšší bod, vršek Homolku, dokonale ukrytý v hustém lese, skutečně zdivočelém na rozdíl od řeky pod sebou. Kemp se nacházel v širokém oblouku Divoké Orlice, který uzavíral údolí z východu a ze severu. Odtud se už nebylo možné

dostat nikam dál, jen odstavit vůz a vrátit se kus po cestě k celokovové lávce vedoucí na druhý břeh, kde se údolí Orlice roztáhlo do podoby dlouhé louky trapezoidního tvaru zvané Vochtánka, na kterou z výšky bedlivě dohlížela důstojná zřícenina potštejnského hradu a odkud podél řeky vedla půvabná pěší stezka napojující se na vyhlášenou lipovou alej k městečku.

Ve dvou třetinách cesty, poblíž Modlivého dolu, legendami opředeného místa skrytého v letitém bukovém lese, kam se v dobách po Bílé hoře uchylovali členové Jednoty bratrské, narazila na Magdalenu Válkovou, jak si to v mikině a kraťasích štrádovala do kempu. Magda byla inteligentní, mírně podsaditá studentka z třeťáku s milým obličejem, který ovšem hyzdily brýle s podivně tvarovanou tlustou černou obroučkou, které zřejmě jejich majitelka považovala za prudce moderní, ale Martině připadaly beznadějně nevkusné a infantilní. Magda byla ranní ptáče a každý den se časně vytrácela ze své chatky v kempu na osvěžující procházku, která pro ni představovala jedinou příležitost, jak dát v intenzivním a hlučném programu archeologické exkurze plný průchod svému introvertnímu založení. Když za sebou uslyšela zvuk motoru a křupání kamínků pod koly přijíždějícího vozu, ohlédla se. Martina zastavila – jela tak pomalu, že zastavení se jevilo jako jediná možnost snížení rychlosti, stáhla okénko a nabídla studentce svezení. Ta by sice očividně raději šla zbylých několik minut pěšky, ale zdráhala se odmítnout. Usedla na místo spolujezdce, Martina se opatrně rozjela a v tu chvíli začala vyčítavě pípat kontrolka, upozorňující, že se studentka nepřipoutala.

Magdalena chvatně zaklapla bezpečnostní pás a usmála se na Martinu. „Kde se tady tak ráno berete, paní doktorko?“

Samozřejmě nikomu ze studentů nemohlo uniknout, že včera večer a v noci Martina v kempu absentovala. Pedagogický dozor, svou podstatou značně laxní, protože všichni na exkurzi už dosáhli plnoletosti a tím pádem i plné zodpovědnosti, zajišťoval už pouze

jen Dušan Fiala a Martinina chatka zůstala opuštěná a bezpečně zamčená. Řekla, že tady potkala přátele z dob studií a celou noc vzpomínali na staré časy. Magda si ji ze strany změřila pohledem, dílem udiveným, dílem podezřívavým. Poslední zatáčka a údolí se pootevřelo pohledu na řeku. Minuly lávku na Vochtánku a před sebou už měly přímou příjezdovou cestu s hlavní budovou kempu na jejím konci.

Od severu dělila kemp od řeky dvoupatrová zděná budova s kuchyní, jídelnou a hospodářským zázemím v přízemí. Příjezdová cesta se rozšířila v malé parkoviště, na jehož samém konci kolmo a poněkud humpolácky parkoval bílý, ale notně ušmudlaný pick-up správce kempu Benedikta. Martina byla z domova navyklá do kolmých stání zacouvávat, aby si usnadňovala výjezd, takže i teď opsala na plácku kruh a zacouvala vedle správcova auta, byť to na studentku působilo jako poněkud absurdní jednání, protože kolem byla spousta místa k prostému zaparkování.

„A jsme tu," řekla Martina, protože ji nenapadlo nic jiného.

Podívala se na hodinky. Stihla to včas. Než dorazí Honza, ona zvládne rozházet v chatce peřiny, jako by se před chvílí probudila, převléct si čisté kalhotky a ještě si dát i snídani. Magda poděkovala a vystoupila, Martina ji následovala. Obešly budovu a před nimi se vyloupl raním sluncem ozářený velký čtvercový prostor kempu ze tří stran obestavěný chatkami. Martina zamířila k té své, když se jí v tašce rozezvonil mobil.

Neznámé číslo. Pár vteřin hleděla na displej, jako by čekala, jestli si to volající náhodou nerozmyslí, a pak hovor přijala. „Matějíková, prosím."

„Dobrý den, tady policie České republiky, u telefonu praporčík Kahoun."

Martina vzdychla. Dobře věděla, o co se jedná.

Danuše Halámková si za své osobní poslání vytyčila dávat všem najevo, jak je ubitá životem. Extrémně proměnlivé nálady si ráda vylévala, kde jen to šlo. Jelikož děti už odmítaly dále snášet matčinu labilnost a vylétly z příslovečného hnízda, pořídila si s manželem Ing. Bořivojem Halámkem coby náhradu dvojici světle béžových neurastenických mopsů, mimořádně ošklivých i na poměrně nízký estetický standard svého plemene: oba šilhali tak mocně, až vzbuzovali podezření, že se jejich matka spustila s chameleonem, z pazgřivých tlamiček jim zplihle visela špička jazyka a soudě podle toporné chůze se jim na křivoučkých nožkách nevyvinuly klouby. Všichni dohromady obývali třípokojový byt na kraji Kostelce a vydatně zaměstnávali místní obvodní oddělení policie ČR, na které se obraceli s četnými podáními. Minulý týden sehraná dvojice příslušníků Karel Veverka a Ivo Kliment na přivolání běsnící Halámkové řešila, že jakási optimistická dlouhonohá fenka standardních psích tvarů zaštěkáním natolik vyděsila oba přešlechtěné mopsy, až prodělali cosi jako paralytický záchvat, a dnes ráno paní Danuše ohlásila domácí násilí. Celý incident spustil den předtím ve 22.11 inženýr Bořivoj tím, že ve chvíli, kdy jeho choť ukládala v ložnici své psí miláčky ke spánku, přepnul televizi na večerní zpravodajství. Manželka ovšem dle svých slov „poslouchala" seriál. Halámek odmítl program přepnout zpět nebo vydat

dálkové ovládání a vzniklý konflikt vyústil v to, že se paní Danuše na pokraji hysterického zhroucení zamkla v ložnici a manžel musel strávit noc na nepohodlném gauči v obýváku. O čtvrt na šest ráno jej probudilo nezaměnitelné chrochtavé funění, a když se natolik probral, aby vnímal svět, uviděl, jak na něj dýchaviční mopsové poulí každý po jednom šilhavém oku. A protože věděl, že jejich peristaltika je stejně nevyzpytatelná jako manželčiny nálady, rychle se zvedl k rannímu vyvenčení. Navlékl nespolupracující psiska do postrojů a přesně ve chvíli, kdy za sebou zaklapl dveře bytu, si uvědomil, že nemá klíče. To by se ještě dalo zvládnout, problém nastal dole u zamčených domovních dveří. Sípající mopsové se roztřásli, těžko říct, zda z námahy ze sejití schodů nebo z natěšení na nadcházející vycházku. Halámek vyběhl do patra (po psech by si tak intenzivní pohyb nedovolil vyžadovat) a zazvonil. Bez odezvy. Zazvonil znovu, tentokrát držel zvonek dlouho. Nepochyboval, že je manželka vzhůru. „Potřebuju klíče, otevři, prosím tě," zahlaholil. Nic. Zabouchal na dveře. „Sakra, Dano, nebuď blbá. Psi se mi tady zeserou!" zařval na zavřené dveře. V tu chvíli už paní Danuše pomstychtivě telefonovala na policii.

Když hlídka za osmnáct minut dorazila, místo zamýšlené deeskalace sporu je čekala apokalypsa. Zatímco v druhém patře se Halámek dobýval domů a sousedé po celém domě rezignovali na další spánek a s vervou se do konfliktu zapojili, dvojice mopsů u vstupních dveří zcela ztratila kontrolu nad svým vyměšováním, čímž v podstatě znemožnila domovní dveře odemknout, a tím pádem i přivolaným policistům vstoupit a zasáhnout. Za těchto okolností pak v to ráno službu konající dvojici velmi mladých praporčíků Baldík – Kahoun nezbývalo než povolat svou šéfovou kapitánku Lenku Novou.

A právě to bylo příčinou, proč Pavla, devítiletá dcera zmíněné kapitánky, o čtvrt na osm vyběhla po schodech do podkroví

rodinného domu, který její rozvedená matka bezproblémově sdílela se svým bratrem Tomášem, zaťukala na dveře a nakoukla dovnitř.

„Strejdóó?" zavolala tiše typicky dětsky protáhlým způsobem.

Strejda nespal v posteli sám (což věděly Pája i její máma) a v souladu s teplými červnovými nocemi se oba spáči neobtěžovali žádnou formou nočního úboru.

„Strejdóó?" zašveholila znovu malá Pavla.

První zareagovala Karolína, usměvavá brunetka, která harmonicky vplynula do chodu domácnosti a stala se v podstatě jejím čtvrtým členem. „Páji, co je?" Karolína se zvedla na loktech a současně si decentně zakryla hrudník přikrývkou jako nějaká filmová hrdinka.

„Ahoj, Kájo," pozdravila Pája spořádaně. „Máma musela do práce a říkala, že mě strejda má zavézt do školy."

Strejda Tomáš se mezitím také probudil, ale protože měl po ránu velmi zpomalenou reakční dobu, jen zmateně mžoural kolem sebe. Karolína mu chvatným gestem přetáhla přikrývku přes slabiny. Pak hmátla po mobilu. „Kolik je hodin?"

„Čtvrt na osm. Za dvacet minut bysme měli jít," odpověděla Pavla.

„A jsi nachystaná?"

„Jo, akorát si ještě dám lipánka na snídani."

„Tak počkej, vstaneme..."

Pavla veselýma očima přejela probuzenou neoblečenou dvojici, potutelně se usmála a odhupkala do kuchyně v přízemí.

Strejda Tomáš byl o deset let mladší než máma, pracoval jako archeolog a už notnou dobu to táhl s Karolínou, která poté, co v Brně vystudovala historii, nastoupila na pardubickou pobočku Národního památkového ústavu a tuto sezonu působila jako zástupkyně kastelána na hradě v Liticích. Litice ze všech stran od světa odřízl kaňon Divoké Orlice a Karolína si tam přes léto v domku nedaleko výletní restaurace pronajímala pokoj s ponurým

výhledem na lom v kopcích za řekou. Vzhledem k tomu, že paní domácí se znala s Karolíninými rodiči, cítila potřebu nad mladou ženou viktoriánsky ostražitě bdít, v důsledku čehož dotyčná mladá žena raději přespávala u Tomáše v Kostelci. Každé ráno ale musela chytit vlak do Litic v 7.45, nejrychlejší a nejspolehlivější způsob přesunu, neboť trať na rozdíl od silnice kopírovala řeku.

V 7.32 je už Tomáš nakládal do auta. Nejprve odveze Karolínu na nádraží, pak to otočí a pofrčí k místní základce. Vyjeli ze zahrady na ulici, Karolína zavřela bránu, když Tomáš uviděl, jak z vedlejší vilky vychází sousedka Beáta se svými dvěma dcerami, a protože měly stejný cíl cesty, nabídl jim odvoz. Beáta věděla, že pěšky by tam došly dřív – a obzvláště toho vlahého jitra by sotva co mohlo být příjemnější než krátká procházka (slunce ještě schované za stromy, větřík provoněný uplynulou nocí, obloha jak z reklamního prospektu na nebeskou modř) – jenže Pája a její dcerky se jako *megabestfrendky* vždy radovaly z každé společně prožité chvíle, a tak se za jásotu mládeže spěšně nasoukaly na zadní sedadla.

Minutu po tři čtvrtě Tomáš Bílek zastavil před kosteleckou základkou. Měli lehké zpoždění, hlavní nápor školáků už prosklenými dveřmi prošel, teď se do školy šourali jen mazáci z osmých a devátých tříd, kteří dávno věděli, že jejich vzdělávání neohrozí, když do lavic nezasednou přesně ve vyžadovaných 7.50. Pája vyskočila z auta jako první a vykřikla: „Máma!“

Lenka Nová parkovala naproti přes ulici, opírala se o kapotu svého červeného seatu, a když uviděla přijedší, vyšla jim vstříc.

Bylo jí přes čtyřicet, vzhledem k povolání vždy dbala na svou kondici, takže i když nebyla ani vysoká, ani nijak statná, působila poněkud hranatě, a to navzdory tomu, že se s přibývajícími roky přirozeně čím dál víc zakulacovala. Na sobě měla lehké letní džíny, bílé triko a přes něj zelenorůžovou kostkovanou sportovní košili. Sluneční brýle si zvedla nahoru nad čelo, takže kromě podtržení nedbalé elegance své nositelky ještě přidržovaly ofinu světle hnědých vlasů.